

ANAYASA MAHKEMESİ KARARI

Anayasa Mahkemesi Başkanlığından:

**GENEL KURUL
KARAR****HÜSEYİN VOLKAN KURT BAŞVURUSU**

Başvuru Numarası : 2019/42687

Karar Tarihi : 8/3/2023

Başkan : Zühtü ARSLAN

Başkanvekili : Hasan Tahsin GÖKCAN

Başkanvekili : Kadir ÖZKAYA

Üyeler : Engin YILDIRIM

Muammer TOPAL

M. Emin KUZ

Rıdvan GÜLEÇ

Recai AKYEL

Yusuf Şevki HAKYEMEZ

Yıldız SEFERİNOĞLU

Selahaddin MENTEŞ

Basri BAĞCI

İrfan FİDAN

Kenan YAŞAR

Muhterem İNCE

Raportörler : Akif YILDIRIM

Habip OĞUZ

Başvurucu : Hüseyin Volkan KURT

Vekili : Av. Cengiz HALIÇ

I. BAŞVURUNUN KONUSU

1. Başvuru, süresi içinde temyiz sebepleri bildirilmediği gerekçesiyle başvurunun temyiz talebinin reddine karar verilmesi nedeniyle mahkemeye erişim hakkının ihlal edildiği iddiasına ilişkindir.

II. BAŞVURU SÜRECİ

2. Başvuru 30/12/2019 tarihinde yapılmıştır. Komisyon, mahkemeye erişim hakkına ilişkin şikâyetin kabul edilebilirlik incelemesinin Bölüm tarafından yapılmasına karar vermiştir.

3. Başvuru belgelerinin bir örneği bilgi için Adalet Bakanlığına (Bakanlık) gönderilmiştir. Bakanlık görüşünü bildirmiştir.

4. Bölüm, başvurunun Genel Kurul tarafından incelenmesine karar vermiştir.

III. OLAY VE OLGULAR

5. Başvuru formu ve eklerinde ifade edildiği şekliyle ilgili olaylar özetle şöyledir:

6. Kasten öldürme suçunu işlediği iddiasıyla Ankara Cumhuriyet Başsavcılığınca hazırlanan iddianamenin Ankara 8. Ağır Ceza Mahkemesince (Mahkeme) kabul edilmesiyle başvuru hakkında kamu davası açılmıştır. Mahkemenin 26/10/2017 tarihli kararıyla başvuru olası kasıtlı insan öldürme suçundan 16 yıl 8 ay hapis cezasıyla cezalandırılmasına karar verilmiştir.

7. Başvurucu, anılan karara karşı 11/1/2018 tarihinde istinaf kanun yoluna başvurmuştur. Başvurucunun istinaf başvurusu, Ankara Bölge Adliye Mahkemesi 2. Ceza Dairesi (Ceza Dairesi) tarafından duruşma açılmak suretiyle incelenmiş ve esastan reddedilmiştir. Ceza Dairesi kararının hüküm fıkrasında kanun yoluna ilişkin şu hususlara yer verilmiştir:

"Sanık, sanık müdafii Av.Cengiz Haliç[ın]... yüzüne karşı, ..., iddia makamının katılımı ile, yüzüne karşı verilenler yönünden tefhim, yokluğunda karar verilenler yönünden tebliğ tarihinden itibaren itiraza tabii karar yönünden yedi gün, temyize tabii karar yönünden onbeş gün içerisinde Dairemize bir dilekçe verilmesi ya da zabıt katibine beyanda bulunup tutanak tutturup hakime onaylatmak veya bir başka İlk Derece Ceza Mahkemesi ya da Bölge Adliye Mahkemesi Ceza Dairesi aracılığıyla dilekçe gönderilmek, ilgilinin cezaevinde bulunması halinde ceza infaz kurumu ve tutukevi müdürüne beyanda bulunmak veya bu hususta bir dilekçe vermek suretiyle,

...

Olası kasıtlı öldürme suçundan kurulan hükme yönelik verilen esastan red kararı yönünden CMK'nın 286/1. maddesi uyarınca TEMYİZ yasa yolu açık olmak üzere iddia makamının mütalaasına uygun olarak oybirliğiyle verilen karar açıkça okunup usulen anlatıldı."

8. Başvurucu müdafii, hükmün yüze karşı açıklanmasından (tefhimden) itibaren süresinde 5/11/2018 tarihli dilekçe ile temyiz talebinde bulunmuştur. Ceza Dairesi, gerekçeli kararı başvuru müdafii 22/11/2018 tarihinde tebliğ etmiştir. Başvurucu müdafii 5/12/2018 tarihinde temyiz sebeplerini gösterir ek dilekçeyi Ceza Dairesine sunmuştur.

9. Yargıtay 1. Ceza Dairesi, temyiz sebeplerini gösterir dilekçenin 4/12/2004 tarihi ve 5271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanunu'nun 295. maddesinde belirtilen yedi günlük yasal süresi geçtikten sonra sunulduğu gerekçesiyle 5271 sayılı Kanun'un 298. maddesi uyarınca temyiz talebinin reddine karar vermiştir.

10. Nihai kararı 11/12/2019 tarihinde öğrenen başvuru 30/12/2019 tarihinde bireysel başvuruda bulunmuştur.

IV. İLGİLİ HUKUK

A. Ulusal Hukuk

1. İlgili Mevzuat

11. 5271 sayılı Kanun'un "*Temyiz nedeni*" kenar başlıklı 288. maddesi şöyledir:

"(1) Temyiz, ancak hükmün hukuka aykırılığı olması nedenine dayanır.

(2) Bir hukuk kuralının uygulanmaması veya yanlış uygulanması hukuka aykırılıktır."

12. 5271 sayılı Kanun'un "*Temyiz istemi ve süresi*" kenar başlıklı 291. maddesi şöyledir:

"(1) Temyiz istemi, hükmün açıklanmasından itibaren on beş gün içinde hükmü veren mahkemeye bir dilekçe verilmesi veya zabıt kâtibine bir beyanda bulunulması suretiyle yapılır; beyan tutanağa geçirilir ve tutanak hâkime onaylatılır. Tutuklu bulunan sanık hakkında 263 üncü madde hükmü saklıdır.

(2) Hüküm, temyiz yoluna başvurma hakkı olanların yokluğunda açıklanmışsa, süre tebliğ tarihinden başlar."

13. 5271 sayılı Kanun'un "*Temyiz başvurusunun etkisi*" kenar başlıklı 293. maddesinin (2) numaralı fıkrası şöyledir:

"Hüküm, temyiz eden Cumhuriyet savcısına veya ilgililere gerekçesiyle birlikte açıklanmamışsa; hükmün temyiz edildiğinin bölge adliye mahkemesince öğrenilmesinden itibaren gerekçe, yedi gün içinde tebliğ edilir."

14. 5271 sayılı Kanun'un "*Temyiz başvurusunun içeriği*" kenar başlıklı 294. maddesi şöyledir:

"(1) Temyiz eden, hükmün neden dolayı bozulmasını istediğini temyiz başvurusunda göstermek zorundadır.

(2) Temyiz sebebi, ancak hükmün hukukî yönüne ilişkin olabilir."

15. 5271 sayılı Kanun'un "*Temyiz gerekçesi*" kenar başlıklı 295. maddesinin (1) numaralı fıkrasının ilgili kısmı şöyledir:

"Temyiz başvurusunda temyiz nedenleri gösterilmemişse temyiz başvurusu için belirlenen sürenin bitmesinden veya gerekçeli kararın tebliğinden itibaren yedi gün içinde hükmü temyiz olunan bölge adliye mahkemesine bu nedenleri içeren bir ek dilekçe verilir..."

16. 5271 sayılı Kanun'un "*Temyiz isteminin reddi*" kenar başlıklı 298. maddesi şöyledir:

"(1) Yargıtay, sūresi içinde temyiz bařvurusunda bulunmadıęını, hūkmūn temyiz edilemez olduęunu, temyiz edenin buna hakkı olmadıęını ya da temyiz dilekçesinin temyiz sebeplerini içermedięini saptarsa, temyiz istemini reddeder."

2. İlgili Yargıtay Kararları

17. Yargıtay Ceza Genel Kurulunun 13/12/2022 tarihli ve E.2019/16-452, K.2022/793 sayılı kararının ilgili kısmı şoyledir:

"Sūresi içinde vermiř olduęu dilekçeyle sebep gōstermeksizin hūkmū temyiz eden tarafın, temyiz bařvurusu için belirlenen sūrenin bitmesinden veya kararın kendisine teblięinden itibaren 7 gūn içinde sunacaęı dilekçeyle sebep bildirmesi gerekmektedir. Bu sūrenin 'hak dūřūrücü' veya 'dūzenleyici' nitelikte olduęu uygulamada ve doktrinde tartıřmaldır. Hukuki bir konuda kesin çizgilerle ayrıřmıř bir tartıřma varsa ve yargı organları aynı konuda farklı sonuçlara varıyorlarsa taraflar açısından yasanın ōngōrőlebilirlięi ilkesinde sorun olduęu sonucuna ulařılabilecektir. Nitekim 1412 sayılı CMUK'nın yūrūrlikte olduęu dōnemde Yargıtay tarafından sebep içermeyen temyiz taleplerinin incelenmesine iliřkin yerleřik uygulama, sistemde deęiřiklik yapan ve istinaf mahkemelerini faaliyete geçiren 5271 sayılı CMK'nın uygulandıęı ilk dōnemlerde yanılıę hāli olarak makul gōrőlebilecektir. Kaldı ki, CMK'nın 291. maddesinin birinci fıkrasında 7 gūn olan temyiz sūresi, 7035 sayılı Kanun'un 21. maddesiyle yapılan deęiřiklik sonucu 15 gūn olarak yeniden dūzenlenmiř, CMK'nın 295. maddesinin birinci fıkrasında yer alan temyiz nedenlerini bildirir ek dilekçenin verilmesine dair 7 gūnlük sūrede ise herhangi bir deęiřiklięe gidilmemiřtir. Bu husus da, avukatlar da dahil olmak ūzere bařvurucuların temyiz nedenlerini bildirir ek dilekçeyi verebilecekleri sūre konusunda yanılmalarını mūmkūn kılmaktadır.

Hukuk devleti olmanın sorumluluęu baęlamında verilen kararlar ile kurulan hūkūmlere karřı yasa yolları, řekli, sūreleri ve sonuçlarının ilgililere açıkça bildirilmemesi veya eksik bildirilmesi hālinde, yasal sūrelerin tebligat tarihinden itibaren deęil ancak ōęrenme tarihinden itibaren iřlemeye bařlayacaęı, ōęrenme tarihi kesin olarak belirlenebilen hāller dıřında taraf beyanının esas alınması gereklilięinden hareketle, usulūne uygun sebep içeren dilekçe var ise bu kapsamda temyiz incelemesi yapılıması, aksi hāilde ilgiliye yukarıda açıklanan ilkelere doęrultusunda yapılacak meřruhatlı tebligatla 7 gūnlük sūre içinde yasal dūzenlemeye uygun sebep bildirmemesi hālinde sebep yokluęundan temyiz talebinin reddedileceęi ihtar edilmeli, sonucuna gōre esasa iliřkin temyiz incelemesi yapılıp yapılmayacaęına karar verilmelidir.

Her ne kadar mesleęi bir kamu hizmeti nitelięindeki avukatlık olan ve sańıęın savunmasını ūstlenen; savunma ve kanun yollarına bařvuru için yeterli dūzeyde hukuki bilgiye sahip olan mūdafinin, temyiz nedenlerini bildirir ek dilekçenin verilmesi sūresinin, temyiz bařvurusu için belirlenen sūrenin bitmesinden veya gerekeceğini kararın teblięinden itibaren yedi gūn içinde olduęunu bilmemesinin dūřūnūlemeyeceęi deęerlendirilerek, kanun yolu bildirimindeki bu eksiklik mūdafii açısından bir yanılıę ve bu baęlamda hakkın kullanılması yōninde bir engel oluřturmayacaęı sōylenebilir ise de; açıklandıęı ūzere istinaf mahkemelerini faaliyete geçiren 5271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanunu ile 1412 sayılı CMUK'nın yūrūrlikte olduęu dōnemde Yargıtay tarafından sebep içermeyen temyiz taleplerinin incelenmesine iliřkin yerleřik uygulama terk edilmiř, 7035 sayılı Kanun'un 21. maddesiyle yapılan deęiřiklik sonucu 7 gūn olan temyiz sūresi 15 gūn olarak yeniden belirlenmiř ancak temyiz nedenlerini bildirir ek dilekçenin sunulmasına iliřkin 7 gūnlük sūrede bir deęiřiklięe gidilmemiř ve bōylelikle kısmen karmařık bir sistem kabul edilmiř olması nedenleriyle avukatlar da dahil olmak ūzere bařvurucuların sōz konusu sūrede yanılmalarının mūmkūn olduęu kabul edilmelidir.

Hükümde CMK'nın 295. maddesinin birinci fıkrası uyarınca temyiz nedenlerini bildirir ek dilekçenin temyiz başvurusu için belirlenen sürenin bitmesinden veya tebliğden itibaren (7) gün içerisinde verilmesi gerektiğine ve sunulmaması hâlinde sonuçlarının ne olacağına değinilmediği gibi bu hususun meşruhatlı tebligat ile de bildirilmediği anlaşıldığından, sanık müdafisinin temyiz başvurusu için belirlenen sürenin bitmesinden ve gerekçeli kararın 08.01.2018 tarihinde tebliğinden itibaren yedi gün geçtikten sonra sunduğu 22.01.2018 tarihli temyiz nedenlerini bildirir ek dilekçenin öğrenme üzerine ve süresinde olduğu kabul edilmelidir..."

(Yargıtay Ceza Genel Kurulunun 21/9/2021 tarihli ve E.2020/14-115, K.2021/412 sayılı; 13/12/2022 tarihli ve E.2022/3-42, K.2022/795 sayılı ile Yargıtay 12. Ceza Dairesinin 19/1/2023 tarihli ve E.2022/672, K.2022/9423 sayılı kararları da aynı yöndedir.)

18. Yargıtay 4. Ceza Dairesinin 21/12/2022 tarihli ve E.2021/30941, K.2022/25874 sayılı kararının ilgili kısmı şöyledir:

"Bölge Adliye Mahkemesince verilen hüküm temyiz edilmekle; temyiz edenin sıfatı, başvurunun süresi, kararın niteliği, temyiz sebebine göre ve CMK'nın 295/1 maddesinde yer alan 'Temyiz başvurusunda temyiz nedenleri gösterilmemişse temyiz başvurusu için belirlenen sürenin bitmesinden veya gerekçeli kararın tebliğinden itibaren yedi gün içinde hükmü temyiz olunan bölge adliye mahkemesine bu nedenleri içeren bir ek dilekçe verilir.' hükmü dikkate alındığında, 11/10/2018 tarihli dilekçesiyle süre tutum talebinde bulunan sanık müdafisine yapılan gerekçeli karar tebliğinde, 7 günlük süre içinde yasal düzenlemeye uygun sebep bildirmemesi hâlinde sebep yokluğundan temyiz talebinin reddedileceği ihtarinin bulunmadığı anlaşıldığından sanık müdafisinin temyizinin süresinde olduğu kabul [edilmiştir]."

19. Yargıtay 1. Ceza Dairesinin 31/10/2022 tarihli ve E.2022/9092, K.2022/8454 sayılı kararının ilgili kısmı şöyledir:

"Bahse konu gerekçeli kararın, sanık ve müdafisine tebliğ edildiği, hükmün yalnız sanık tarafından kanuni süresi içinde gerekçeli temyiz sebepleri içermeyen süre tutum dilekçesi ile temyiz edildiği, ... 5271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanunu'nun (5271 sayılı Kanun) 295 inci maddesinin birinci fıkrasında yer verilen;

'Temyiz başvurusunda temyiz nedenleri gösterilmemişse temyiz başvurusu için belirlenen sürenin bitmesinden veya gerekçeli kararın tebliğinden itibaren yedi gün içinde hükmü temyiz olunan bölge adliye mahkemesine bu nedenleri içeren bir ek dilekçe verilir. Cumhuriyet savcısı temyiz dilekçesinde, temyiz isteğinin sanığın yararına veya aleyhine olduğunu açıkça belirtir.'

Şeklindeki düzenleme uyarınca sanığa; 'Gerekçeli kararın tebliğinden itibaren 5271 sayılı Kanun'un 295 inci maddesinin birinci fıkrasında belirtilen 7 günlük kanuni sürede gerekçeli temyiz dilekçesinin sunulması, aksi takdirde temyiz isteminin reddolunacağı' ihtarını içeren tebligat ile gerekçeli kararın usûlüne uygun şekilde tebliğ edilmesi için dava dosyasının Mahkemesine iade edildiği belirlenmiştir.'

Mahkemece bahse konu ihtarı içeren tebligat ile gerekçeli kararın sanığa 07.07.2022 tarihinde usulüne uygun şekilde tebliğ edildiği ancak sanığın herhangi bir şekilde gerekçeli temyiz dilekçesini sunmadığı anlaşılmakla, sanığın temyiz isteminin, 5271 sayılı Kanun'un 298 inci maddesinin birinci fıkrası uyarınca, Tebliğname'ye aykırı olarak, oy birliğiyle REDDİNE [karar verilmiştir.]"

20. Yargıtay 10. Ceza Dairesinin 16/1/2023 tarihli ve E.2021/5959, K.2023/243 sayılı; 19/1/2023 tarihli ve E.2022/14134, K.2023/416 sayılı; Yargıtay 8. Ceza Dairesinin 22/9/2022 tarihli ve E.2022/859, K.2022/12867 sayılı; Yargıtay 5. Ceza Dairesinin 6/3/2023 tarihli ve E.2021/12426, K.2023/2091 sayılı; Yargıtay 4. Ceza Dairesinin 14/6/2022 tarihli ve E.2021/36197, K.2022/15060 sayılı kararlarında da gerekçeli temyiz nedenlerini bildirir dilekçenin gerekçeli kararın tebliğinden itibaren yedi gün içinde verilmesi hâlinde temyiz talebinin incelenebileceği, aksi hâlde temyiz talebinin reddedileceğine ilişkin ihtarathı tebligat yapılması şartını aramaktadır.

21. Yargıtay 12. Ceza Dairesinin 12/9/2022 tarihli ve E.2021/4542, K.2022/5578 sayılı kararının ilgili kısmı şöyledir:

"[İ]stisnai ve sınırlayıcı hüküm içeren düzenlemelerin kıyas yoluyla genişletilmesinin mümkün olmaması nedeniyle ek dilekçe için öngörülen (7) günlük sürenin, mahkeme kararlarının sonuç bölümünde gösterilmesi zorunlu olan, hükme karşı başvurulabilecek kanun yolu süresi olmadığı, dolayısıyla temyiz nedenlerini bildirir ek dilekçe için öngörülen bu sürenin ilgisine bildirilmeyişinin mahkemeye erişim hakkına orantsız bir müdahale olarak görülemeyeceği ve ilgisine bildirilmesi hususunda zorunluluk bulunmadığı' kabul edilmektedir.

5271 sayılı CMK'nın 'Temyiz gerekçesi' başlığını taşıyan 295. maddesinin 1. fıkrasında; 'Temyiz başvurusunda temyiz nedenleri gösterilmemişse temyiz başvurusu için belirlenen sürenin bitmesinden veya gerekçeli kararın tebliğinden itibaren yedi gün içinde hükmü temyiz olunan Bölge Adliye Mahkemesine bu nedenleri içeren bir ek dilekçe verir. Cumhuriyet savcısı temyiz dilekçesinde, temyiz isteğinin sanığın yararına veya aleyhine olduğunu açıkça belirtir.' hükmü; CMK'nın 'Temyiz isteminin reddi' başlıklı 298. maddesinde ise; 'Yargıtay, süresi içinde temyiz başvurusunda bulunulmadığını, hükmün temyiz edilemez olduğunu, temyiz edenin buna hakkı olmadığını ya da temyiz dilekçesinin temyiz sebepleri içermediğini saptarsa, temyiz istemini reddeder.' amir hükmü bulunmaktadır.

Tüm bu düzenlemeler gereğince yapılan incelemede; davacının yokluğunda 22.02.2018 tarihinde verilen hükme karşı süresi içerisinde verdiği 22.03.2018 tarihli ve herhangi bir temyiz gerekçesi içermeyen temyiz isteminin 5271 sayılı CMK'nın 298/1. maddesi gereğince isteme uygun olarak REDDİNE [karar vermek gerekmiştir.]"

22. Yargıtay 12. Ceza Dairesinin 11/1/2023 tarihli ve E.2021/4700, K.2023/61 sayılı; Yargıtay 6. Ceza Dairesinin 25/10/2022 tarihli ve E.2021/17163, K.2022/14449 sayılı; Yargıtay 2. Ceza Dairesinin 18/1/2022 tarihli ve E.2021/36197, K.2022/15060 sayılı kararları süresi içinde temyiz sebepleri bildirilmediği gerekçesiyle sanığın temyiz talebinin reddine karar verilmesine ilişkindir. Anılan kararlarda, temyiz sebeplerini bildirir dilekçenin sunulması için öngörülen süreye ilişkin olarak sanığa bildirim yapılmamasında bir sorun görülmemiştir.

B. Uluslararası Hukuk

23. Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin (Sözleşme) 6. maddesinin (1) numaralı fıkrasının ilgili kısmı şöyledir:

"Herkes medeni hak ve yükümlülükleri ile ilgili uyuşmazlıklar ... konusunda karar verecek olan,... bir mahkeme tarafından davasının ... görülmesini istemek hakkına sahiptir..."

24. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) Sözleşme'nin 6. maddesinin (1) numaralı fıkrasının açık bir biçimde mahkeme veya yargı merciine erişim hakkından söz etmese de -maddede kullanılan terimler bir bütün olarak bağlamıyla birlikte dikkate alındığında- mahkemeye erişim hakkını da güvence altına aldığı sonucuna ulaşıldığını belirtmiştir (*Goldler/Birleşik Krallık*, B. No: 4451/70, 21/2/1975, §§ 28-36). AİHM'e göre mahkemeye erişim hakkı Sözleşme'nin 6. maddesinin (1) numaralı fıkrasında mündemictir. Bu çıkarsama, Sözleşmeciler devletlere yeni yükümlülük yükleyen genişletici bir yorum olmayıp 6. maddenin (1) numaralı fıkrasının birinci cümlesinin lafzının Sözleşme'nin amaç ve hedefleri ile hukukun genel prensiplerinin gözetilerek birlikte okunmasına dayanmaktadır. Sonuç olarak Sözleşme'nin 6. maddesinin (1) numaralı fıkrası, herkesin medeni hak ve yükümlülüklerle ilgili iddialarını mahkeme önüne getirme hakkına sahip olmasını kapsamaktadır (*Goldler/Birleşik Krallık*, § 36).

25. AİHM; adil yargılanmanın bir unsurunu teşkil eden mahkemeye erişim hakkının mutlak olmadığını, doğası gereği devletin düzenleme yapmasını gerektiren bu hakkın belli ölçüde sınırlanabileceğini kabul etmektedir. Ancak AİHM, bu sınırlamaların kişinin mahkemeye erişimini, hakkın özünü zedeleyecek şekilde ve genişlikte kısıtlamaması, zayıflatmaması gerektiğini ifade etmektedir. AİHM'e göre meşru bir amaç taşımayan ya da uygulanan araç ile ulaşılmak istenen amaç arasında makul bir orantılılık ilişkisi kurmayan sınırlamalar Sözleşme'nin 6. maddenin (1) numaralı fıkrasıyla uyumlu olmaz (*Sefer Yılmaz ve Meryem Yılmaz/Türkiye*, B. No: 611/12, 17/11/2015, § 59; *Eşim/Türkiye*, B. No: 59601/09, 17/9/2013, § 19; *Edificaciones March Gallego S.A./İspanya*, B. No: 28028/95, 19/2/1998, § 34).

26. AİHM, yasal yollara başvuru için süre ve usul kuralları öngörülmesinin amacının *adaletin iyi yönetimini* güvenceye bağlamak ve hukuki güvenlik ilkesini sağlamak olduğunu hatırlatmakta; bunun yanında yargısal başvurulara ilişkin usullerin, özellikle tebligat sistemi ışığında uyulması gereken başvuru sürelerinin hesaplanmasının Sözleşme'nin 6. maddesinin gerektirdiği şekilde mahkeme hakkının etkililiğini güvence altına alacak nitelikte olması zorunluluğuna vurgu yapmaktadır. AİHM'e göre başvurucunun kamu otoritelerinin menfaati ile kendi menfaati arasında adil denge tesis eden tutarlı bir sisteme güvenebilme imkânına ve özellikle haklarına doğrudan müdahale teşkil eden ilgili idari işleme itiraz edebilecek açık, pratik ve etkili fırsatlara sahip olması önem taşımaktadır (*Geffre/Fransa* (k.k.), B. No: 51307/99, 23/1/2003).

27. AİHM, dava hakkını süre ve usul koşuluna bağlayan iç hukuk hükümlerinin yorumlanmasının öncelikli olarak kamu otoritelerinin ve özellikle mahkemelerin görevi olduğunu belirtmekte; kendi rolünün bu yorumun etkilerinin Sözleşme ile uyumlu olup olmadığını tespitiyle sınırlı olduğunu ifade etmektedir. Süre sınırı getiren kuralların uygun adalet yönetiminin güvence altına alınması amacına dayandığına işaret eden AİHM, bu

kuralların veya bunların uygulanmasının ilgililerin ulaşılabilir başvuru yollarına müracaatlarını engelleyecek mahiyette olmaması gerektiğini değerlendirmektedir. AİHM, bu bağlamda her bir olayın somut başvuru yolunun özellikleri ışığında ve Sözleşme'nin 6. maddesinin birinci fıkrasının amaç ve hedefleri çerçevesinde değerlendirilmesi gerektiğinin altını çizmektedir (*Eşim/Türkiye*, § 20).

28. Mahkemeye erişim hakkı sadece ilk derece mahkemesine dava açma hakkını değil eğer iç hukukta itiraz, istinaf veya temyiz gibi kanun yollarına başvurma imkânı tanınmış ise üst mahkemelere başvurma hakkını da içerir (*Bayar ve Gürbüz/Türkiye*, B. No: 37569/06, 27/11/2012, § 42).

29. AİHM'e göre temyiz için öngörülen usul ve süre sınırlarına ilişkin kurallar, adaletin iyi yönetimini ve bilhassa hukuki belirlilik ilkesine riayet edilmesini sağlamayı hedefler. Bu kuralların uygulanması beklenir. Ancak söz konusu kurallar veya bu kuralların uygulanması, davacıların mevcut bir başvuru yolundan faydalanmasına engel teşkil etmemelidir. Ayrıca Sözleşme'nin 6. maddesi istinaf veya temyiz mahkemeleri bakımından uygulanırken ilgili yargılama sürecinin özel koşullarına bağlı kalınmalı ve ulusal yasal düzende yapılan yargılamaların bütünlüğü ile temyiz mahkemesinin bu yargılamadaki rolü dikkate alınmalıdır. Usulen temyize ilişkin kabul edilebilirlik koşulları, sıradan bir temyize kıyasla daha katı olabilir (*Osul/İtalya*, B. No: 36534/97, 11/7/2002, §§ 32, 33).

V. İNCELEME VE GEREKÇE

30. Anayasa Mahkemesinin 8/3/2023 tarihinde yapmış olduğu toplantıda başvuru incelenip gereği düşünüldü:

A. Başvurucunun İddiaları ve Bakanlık Görüşü

31. Başvurucu; gerekçeli kararın tebliğinden itibaren 5271 sayılı Kanun'un 295. maddesinin (1) numaralı fıkrasında belirtilen yedi günlük kanuni sürede gerekçeli temyiz dilekçesini sunması gerektiğinin, aksi takdirde temyiz talebinin reddedileceğinin kendisine bildirilmediğini belirterek Anayasa'nın 36. maddesinde güvence altına alınan adil yargılanma hakkı kapsamındaki mahkemeye erişim hakkının ihlal edildiğini ileri sürmüştür.

32. Bakanlık görüşünde, 5271 sayılı Kanun'un 295. maddesinde temyiz başvurusunda temyiz nedenleri gösterilmediğinde gerekçeli kararın tebliğinden itibaren yedi gün içinde bu nedenleri içeren bir ek dilekçe verileceğinin düzenlendiğini, bu açık düzenlemeye rağmen başvurucunun yedi günlük süre geçtikten sonra temyiz nedenlerini bildirir ek dilekçeyi sunduğu ifade edilmiştir. Başvurucu, Bakanlık görüşüne karşı beyanda bulunmamıştır.

B. Değerlendirme

1. Kabul Edilebilirlik Yönünden

33. Açıkça dayanaktan yoksun olmadığı ve kabul edilemezliğine karar verilmesini gerektirecek başka bir neden de bulunmadığı anlaşılan mahkemeye erişim hakkının ihlal edildiğine ilişkin iddianın kabul edilebilir olduğuna karar verilmesi gerekir.

2. Esas Yönünden

a. Hakkın Kapsamı ve Müdahalenin Varlığı

34. Anayasa'nın 36. maddesinin birinci fıkrasında, herkesin yargı mercileri önünde davacı veya davalı olarak iddiada bulunma ve savunma hakkına sahip olduğu belirtilmiştir. Dolayısıyla mahkemeye erişim hakkı, Anayasa'nın 36. maddesinde güvence altına alınan hak arama özgürlüğünün bir unsurudur. Diğer yandan Anayasa'nın 36. maddesine "...ile adil yargılanma" ibaresinin eklenmesine ilişkin gerekçede, Türkiye'nin taraf olduğu uluslararası sözleşmelerde de güvence altına alınan adil yargılanma hakkının madde metnine dâhil edildiği vurgulanmıştır. Sözleşme'yi yorumlayan AİHM, Sözleşme'nin 6. maddesinin (1) numaralı fıkrasının mahkemeye erişim hakkını içerdiğini belirtmektedir (*Özbakım Özel Sağlık Hiz. İnş. Tur. San. ve Tic. Ltd. Şti.*, B. No: 2014/13156, 20/4/2017, § 34).

35. Mahkemeye erişim hakkı, bir uyumsuzluğu mahkeme önüne taşıyabilmek ve uyumsuzluğun etkili bir şekilde karara bağlanmasını isteyebilmek anlamına gelmektedir (*Özkan Şen*, B. No: 2012/791, 7/11/2013, § 52).

36. Mahkeme kararlarının hukuka uygun olup olmadığına yönelik uyumsuzluğun çözümlenmek üzere bir yargı makamı önüne taşınması *kanun yoluna* başvurma olarak nitelendirilmektedir (*Hasan İşten*, B. No: 2015/1950, 22/2/2018, § 37). Mahkemeye erişim hakkı ilk derece mahkemesine dava açma hakkının yanı sıra itiraz, istinaf veya temyiz gibi kanun yollarına başvurma imkânı tanınmış ise anılan yollara başvurma hakkını da içerir (*Ali Ath*, B. No: 2013/500, 20/3/2014, § 49).

37. Mahkemeye erişim hakkı, suç isnadına ilişkin uyumsuzluklarda da uygulanabilen bir haktır. Buna göre mahkemeye erişim hakkı; hakkında suç isnadı bulunan bir kimsenin bu isnatla ilgili olarak bir mahkeme tarafından bu isnadın yerinde olduğu ya da olmadığı yönünde bir karar verilmesini isteme, -başvurma imkânı tanınmış ise- itiraz, istinaf veya temyiz gibi kanun yollarına başvurma hakkını da kapsar (bazı değişikliklerle birlikte bkz. *Hasan İşten*, § 36).

38. Sözleşme'nin adil yargılanma hakkını düzenleyen 6. maddesinde ve etkili başvuru hakkını düzenleyen 13. maddesinde, Anayasa'nın 40. maddesinin ikinci fıkrasında yer alan "*Devlet, işlemlerinde, ilgili kişilerin hangi kanun yolları ve mercilere başvuracağını ve sürelerini belirtmek zorundadır.*" şeklinde bir güvence öngörülmemiştir. Anılan hükümlerle devlete, işlemlerinde ilgili kişilerin hangi kanun yollarına ve mercilere başvurma ve bunların sürelerini belirtme yükümlülüğü yüklenmiştir. Bu itibarla Anayasa ve Sözleşme'nin ortak koruma alanının dışında kalan söz konusu güvencenin bireysel başvuru kapsamında incelenemeyeceği görülmüştür. Dolayısıyla Anayasa'nın 40. maddesinin ikinci fıkrasındaki güvence bireysel başvuruda bağımsız bir güvence olarak ele alınamaz. Bununla birlikte bu durum, başta mahkemeye erişim hakkı olmak üzere diğer hakların ihlal edildiğine ilişkin iddialar incelenirken -Anayasa'nın bütünlüğü ilkesi gereği- anılan hükmün dikkate alınmasına engel değildir (*Özbakım Özel Sağlık Hiz. İnş. Tur. San. ve Tic. Ltd. Şti.*, § 32).

39. Somut olayda başvurucunun Ceza Dairesinin kararına karşı yaptığı temyiz talebinin temyiz sebeplerini gösterir dilekçeyi süresinde vermediği gerekçesiyle reddedilmesi nedeniyle mahkemeye erişim hakkına yönelik bir müdahalede bulunulduğu görülmüştür.

b. Müdahalenin İhlal Oluşturup Oluşturmadiğı

40. Anayasa'nın 13. maddesinin ilgili kısmı şöyledir:

"Temel hak ve hürriyetler, ... yalnızca Anayasanın ilgili maddelerinde belirtilen sebeplere bağlı olarak ve ancak kanunla sınırlanabilir. Bu sınırlamalar, ... ölçülülük ilkesine aykırı olamaz."

41. Yukarıda anılan müdahale, Anayasa'nın 13. maddesinde belirtilen koşulları yerine getirmediği müddetçe Anayasa'nın 36. maddesinin ihlalini teşkil edecektir.

42. Bu sebeple müdahalenin somut başvuruya ilişkin olarak Anayasa'nın 13. maddesinde düzenlenmiş olan kanun tarafından öngörülme, haklı bir sebebe dayanma, ölçülülük ilkesine aykırı olmama koşullarına uygun olup olmadığının belirlenmesi gerekir.

i. Kanunilik

43. Başvurucunun temyiz sebeplerini bildirmemesi nedeniyle temyiz talebinin reddine dair kararın 5271 sayılı Kanun'un 298. maddesine dayandığı görülmüştür. Dolayısıyla somut olayda başvurucunun mahkemeye erişim hakkına yönelik müdahalenin kanuni dayanağının olduğu anlaşılmıştır.

ii. Meşru Amaç

44. Süresi içinde temyiz sebeplerini içeren dilekçenin sunulmaması nedeniyle temyiz talebinin reddedilmesinin amacı, temyiz mahkemelerinin içtihat mahkemesi olma fonksiyonuna uygun olarak gereksiz yere meşgul edilmemesinin ve böylelikle nitelikli talepler üzerinde yoğunlaşmasının temin edilmesidir.

iii. Ölçülülük

(1) Genel İlkeler

45. Anayasa'nın 13. maddesi uyarınca hak ve özgürlüklerin sınırlandırılmasında dikkate alınacak ölçütlerden biri olan ölçülülük, hukuk devleti ilkesinden doğmaktadır. Hukuk devletinde hak ve özgürlüklerin sınırlandırılması istisnai bir yetki olduğundan bu yetki ancak durumun gerektirdiği ölçüde kullanılması koşuluyla haklı bir temele oturabilir. Bireylerin hak ve özgürlüklerinin somut koşulların gerektirdiğinden daha fazla sınırlandırılması kamu otoritelerine tanınan yetkinin aşılması anlamına geleceğinden hukuk devletiyle bağdaşmaz (AYM, E.2013/95, K.2014/176, 13/11/2014).

46. Ölçülülük ilkesi *elverişlilik*, *gereklik* ve *orantılılık* olmak üzere üç alt ilkeden oluşmaktadır. *Elverişlilik* öngörülen müdahalenin ulaşılmak istenen amacı gerçekleştirme yeteneğiyle elverişli olmasını, *gereklik* ulaşılmak istenen amaç bakımından müdahalenin zorunlu olmasını yani aynı amaca daha hafif bir müdahale ile ulaşılmamasının mümkün olmamasını, *orantılılık* ise bireyin hakkına yapılan müdahale ile ulaşılmak istenen amaç arasında makul bir dengenin gözetilmesi gerekliliğini ifade etmektedir (AYM, E.2011/111, K.2012/56, 11/4/2012; E.2013/66, K.2014/19, 29/1/2014; E.2016/16, K.2016/37, 5/5/2016; *Mehmet Akdoğan ve diğ.leri*, B. No: 2013/817, 19/12/2013, § 38).

47. Mahkemeye erişim hakkının sınırlanması için seçilen aracın öngörülen amaca ulaşılabilmesi bakımından elverişli olması gerekir. Ayrıca seçilen araç bu hakkı en az zedeleyici nitelikte olmalıdır. Bununla birlikte hakkı daha az zedeleyen aracın tercih edilmesi gerektiğinin söylenebilmesi için söz konusu araç aynı amacı gerçekleştirmeye elverişli olmalıdır. Daha hafif sınırlama teşkil eden aracın tercih edilmesi hâlinde öngörülen amaç gerçekleşmeyecek ise daha ağır müdahale oluşturan aracın seçimi hususundaki tercih, Anayasa'ya aykırı olmaz. Bunun dışında hangi müdahale aracının tercih edileceği hususunda kamu otoritelerinin belli ölçüde takdir yetkisi bulunmaktadır (*Mustafa Berberoğlu*, B. No: 2015/3324, 26/2/2020, § 48).

48. Öte yandan mahkemeye erişim hakkına yönelik müdahaleler *orantılı* olmalıdır. Orantılılık, amaç ile araç arasında adil bir denge kurulmasını gerektirmektedir. Buna göre mahkemeye erişim hakkına getirilen sınırlamayla ulaşılmak istenen meşru amaç ve başvuru mahkemeye erişim hakkından yararlanmasındaki bireysel yarar arasında makul bir orantı kurulmalıdır. Hedeflenen amaca ulaşıldığında elde edilecek kamusal yararlar kıyaslandığında sınırlama ile kişiye yüklenen külfetin aşırı ve orantısız olmaması gerekir (*Mustafa Berberoğlu*, § 49).

49. Bu nedenle mahkemeler, ilgili kişilerin kanun yoluna başvuru süresine ilişkin usul kurallarını uygularken kişilerin mahkemeye erişimlerini engelleyecek veya aşırı derecede zorlaştıracak ölçüde aşırı şekilcilikten kaçınmalıdır. Yargısal başvuruların birtakım usul kurallarına tabi kılınması tek başına mahkemeye erişim hakkını zedelemese de özellikle kişilerin hangi kanun yolları ile mercilere başvuracağını ve başvuru sürelerinin gösterilmediği durumlarda başvuru usule ilişkin bazı dengeleyici imkânlardan yararlandırılmaması mahkemeye erişim hakkını ihlal edebilir.

50. Öte yandan bireysel başvuru yolunun ikincillik niteliği gereği, ilgili mevzuatı yorumlamak derece mahkemelerinin görevi olup Anayasa Mahkemesinin bireysel başvuruda incelediği husus, Anayasa'da güvence altına alınan temel hak ve özgürlüklerin ihlal edilip edilmediğidir. Bu kapsamda kanun yoluna başvurma süresinin hangi tarihte başlayacağını belirlemek Anayasa Mahkemesinin görevi olmayıp Anayasa Mahkemesi, kanun yoluna başvurma süresinin başlatıldığı tarihle ilgili olarak derece mahkemelerinin yorumlarının Anayasa'da güvence altına alınan adil yargılanma hakkı kapsamındaki mahkemeye erişim hakkını ihlal edip etmediğini incelemektedir (*Aydın Öztürk*, B. No: 2018/34309, 27/1/2021, § 43).

(2) İlkelerin Olaya Uygulanması

51. Somut olayda Yargıtay 1. Ceza Dairesi, başvuru yasaal süre geçtikten sonra temyiz sebeplerini gösterir dilekçe sunduğu gerekçesiyle 5271 sayılı Kanun'un 298. maddesi uyarınca temyiz talebinin reddine karar vermiştir.

52. Ölçülülük yönünden ilk olarak incelenecek husus, müdahale için seçilen aracın amaca ulaşılmasını sağlayıp sağlamadığıdır. Yasal süre geçtikten sonra temyiz sebeplerini gösterir dilekçe sunulduğu gerekçesiyle temyiz talebinin reddedilmesinin içtihat mahkemesi olma fonksiyonuna uygun olarak temyiz mahkemelerinin gereksiz yere meşgul edilmemesi ve böylelikle nitelikli talepler üzerinde yoğunlaşması amacına ulaşılması yönünden *elverişli* bir araç olduğu anlaşılmıştır.

53. İkinci olarak müdahalenin *gerekli* olup olmadığı incelenmelidir. Üç dereceli bir yargı sisteminin yürürlüğe girmesiyle Yargıtayın içtihat mahkemesine dönüşmesi amaçlanmıştır. Bu amaç doğrultusunda, sebep içermeyen temyiz taleplerinin incelenmesine ilişkin yerleşik uygulama yerine temyiz sebeplerinin açıkça belirtilmesi zorunluluğu getirilerek taraflarca temyiz dilekçelerinin ciddiyetle ele alınması, temyiz mahkemelerinin gereksiz yere meşgul edilmemesi ve böylelikle Yargıtayın nitelikli talepler üzerinde yoğunlaşması temin edilmeye çalışılmıştır. Dolayısıyla temyiz sebeplerini gösterir dilekçenin süresinde sunulmaması nedeniyle temyiz talebinin reddine karar verilmesinin öngörülmesi, bu amaca ulaşılması yönünden kanun koyucunun başvurabileceği araçlar arasındadır. Öngörülen amaca ulaşılması bakımından hangi aracın etkili ve verimli sonuçlar doğuracağına ilişkin olarak isabetli karar verme noktasında daha iyi bir konumda olan kamu makamlarının araç seçimi hususundaki tercih yetkisinin *gereklilik* kriterini sağlamadığının söylenebilmesi için çok güçlü nedenlerin bulunması gerekir. Bu bağlamda kanun koyucu, bir içtihat mahkemesi olarak işlev görmesini istediği Yargıtayın gerekçesiz temyiz taleplerini incelemesini gerektirecek düzenleme yapmaya zorlanamaz. Açıklanan gerekçelerle, süresi içinde sebep bildirilmemesi nedeniyle temyiz talebinin reddedilmesinin ulaşılmak istenen meşru amaç bakımından *gerekli* olduğu görülmüştür.

54. Müdahalenin orantılı olup olmadığı ise bu konuda üçüncü olarak incelenecek husustur. 5271 sayılı Kanun'un 291. maddesi uyarınca temyiz kanun yoluna başvurmak için hükmün yüze karşı açıklanmasından (tefhimden) itibaren on beş günlük bir süre öngörülmüştür. Hükmün yüze karşı açıklanmadığı durumda ise bu süre tebliğ tarihinden başlayacaktır. 5271 sayılı Kanun'un 294. maddesine göre temyiz eden, hükmün bozulmasını neden istediğini temyiz başvurusunda göstermek zorunda olup temyiz sebebi ancak hükmün hukuki yönüne ilişkin olabilir. Aynı Kanun'un 295. maddesi uyarınca temyiz başvurusunda temyiz nedenleri gösterilmemişse temyiz başvurusu için belirlenen sürenin bitmesinden veya gerekçeli kararın tebliğinden itibaren yedi gün içinde hükmü temyiz olunan bölge adliye mahkemesine bu nedenleri içeren ek bir dilekçe verilir.

55. Bununla birlikte yeni sistemde temyiz kanun yoluna ilişkin düzenlemelerle ilgili olarak Yargıtay ceza dairelerinin ve Yargıtay Ceza Genel Kurulunun kararları arasında yorum farklılıkları oluşmuştur. Gelineen noktada özellikle kararlara karşı kanun yollarının, şeklinin, sürelerinin ve sonuçlarının ilgililere eksik bildirildiği hâllerde yasal sürelerin ne zaman ve hangi şartlarda başlayacağı hususlarında bir uygulama birliğinden söz edilmesi mümkün görünmemektedir. Bu durum ilgililer yönünden belirsizliğe yol açtığı gibi eksik bildirim yanıtıcı bir işlev de görmektedir. Nitekim Yargıtay Ceza Genel Kuruluna göre de yargı organlarının bu konuda farklı sonuçlara varması taraflar için kanunun öngörülebilirliği açısından sorun oluşturmaktadır (bkz. § 17).

56. Süresinde temyiz sebeplerini gösterir dilekçe sunmadığı gerekçesiyle temyiz talebinin reddine karar verilmesinin, başvuruçunun mahkemeye erişim hakkına ağır bir müdahale teşkil ettiği açıktır. Bu ağır müdahale karşısında mahkemelerin birtakım tedbirleri/ımkanları devreye sokması başvuruçunun mahkemeye erişim hakkına yönelik bu ağır müdahaleyi dengeleyebilir. Örneğin temyiz talebiyle ilgili karar verilmeden önce temyiz sebeplerinin bildirilmemesinin sonuçları hakkında başvuruçunun bilgilendirilmesi bu ağır müdahaleyi dengeleyecek niteliktedir. Somut olayda Ceza Dairesi, temyiz için genel süre mahiyetindeki on beş günlük süre bakımından ıhtarda bulunmuş ancak gerekçeli kararın tebliğinden itibaren temyiz gerekçelerini ıhtiva eden ek dilekçenin verilmesi için yedi günlük

süre yönünden ihtar yapmamıştır. Diğer bir ifadeyle Ceza Dairesi, temyiz sürecini bir bütün olarak değerlendirmemiş; gerekçeli kararın tebliğinden itibaren temyiz gerekçelerini ihtiva eden ek dilekçe vermesi konusunda başvuruçuyu eksik bilgilendirmiştir. Yargıtay 1. Ceza Dairesi de temyiz kanun yolu açısından eksik bilgilendirme içeren bir karara yönelik olarak başvuruçunun temyiz talebini -yedi günlük yasal süre geçtikten sonra- temyiz sebeplerini gösterir dilekçe sunduğu gerekçesiyle reddetmiştir. Bu durumda Yargıtayın bazı dengeleyici tedbirleri/İmkânları devreye sokmaksızın başvuruçunun temyiz talebini reddetmesinin mahkemeye erişim hakkını güçleştirdiği ve başvuruçuya aşırı külfet yüklediği için orantısız olduğu anlaşılmıştır. Dolayısıyla başvuruçunun mahkemeye erişim hakkına yönelik müdahalenin ölçüstsüz olduğu sonucuna varılmıştır.

57. Açıklanan gerekçelerle başvuruçunun Anayasa'nın 36. maddesinde güvence altına alınan mahkemeye erişim hakkının ihlal edildiğine karar verilmesi gerekir.

58. Başvuruçucu ek olarak kısa karar sonrasında verdiği süre tutum dilekçesinde ileri sürdüğü gerekçelerin dikkate alınmadığını belirterek adil yargılanma hakkının ihlal edildiğini ileri sürmüştür. Mahkemeye erişim hakkı yönünden ihlal sonucuna varıldığından başvuruçunun bu şikâyetinin ayrıca incelenmesine gerek görülmemiştir.

C. Giderim Yönünden

59. Başvuruçucu; ihlalin tespiti ile 100.000 TL maddi, 100.000 TL manevi tazminat talep etmiştir.

60. Başvuruda tespit edilen hak ihlalinin sonuçlarının ortadan kaldırılması için yeniden yargılama yapılmasında hukuki yarar bulunmaktadır. Bu kapsamda kararın gönderildiği yargı mercilerince yapılması gereken iş, yeniden yargılama işlemlerini başlatmak ve Anayasa Mahkemesini ihlal sonucuna ulaştırın nedenleri gideren, ihlal kararında belirtilen ilkelere uygun yeni bir karar vermektir (30/3/2011 tarihli ve 6216 sayılı Anayasa Mahkemesinin Kuruluşu ve Yargılama Usulleri Hakkında Kanun'un 50. maddesinin (2) numaralı fıkrasında düzenlenen bireysel başvuruya özgü yeniden yargılama kurumunun özelliklerine ilişkin kapsamlı açıklamalar için bkz. *Mehmet Doğan* [GK], B. No: 2014/8875, 7/6/2018, §§ 54-60; *Aliğül Alkaya ve diğerleri* (2), B. No: 2016/12506, 7/11/2019, §§ 53-60, 66; *Kadri Enis Berberoğlu* (3) [GK], B. No: 2020/32949, 21/1/2021, §§ 93-100).

61. İhlalin ve sonuçlarının ortadan kaldırılması için yeniden yargılama yapılmasının yeterli bir giderim sağlayacağı anlaşıldığından tazminat talebinin reddine karar verilmesi gerektiği sonucuna ulaşılmıştır. Başvuruçunun uğradığı iddia ettiği maddi zarar ile tespit edilen ihlal arasında illiyet bağı bulunmayıp başvuruçucu da yeterli bilgi ve belge sunmadığından maddi tazminat talebinin reddine karar verilmesi gerekir.

VI. HÜKÜM

Açıklanan gerekçelerle;

A. Mahkemeye erişim hakkının ihlal edildiğine ilişkin iddianın KABUL EDİLEBİLİR OLDUĞUNA,

B. Anayasa'nın 36. maddesinde güvence altına alınan adil yargılanma hakkı kapsamındaki mahkemeye erişim hakkının İHLAL EDİLDİĞİNE,

C. Kararın bir örneğinin mahkemeye erişim hakkının ihlalinin sonuçlarının ortadan kaldırılması amacıyla yeniden yargılama yapılması için Yargıtay 1. Ceza Dairesine ileilmek üzere Ankara 8. Ağır Ceza Mahkemesine (E.2016/364, K.2017/387) GÖNDERİLMESİNE,

D. Başvurucunun tazminat taleplerinin REDDİNE,

E. 364,60 TL harç ve 9.900 TL vekâlet ücretinden oluşan toplam 10.264,60 TL yargılama giderinin başvurucuya ÖDENMESİNE,

F. Ödemelerin kararın tebliğini takiben başvurucunun Hazine ve Maliye Bakanlığına başvuru tarihinden itibaren dört ay içinde yapılmasına, ödemede gecikme olması hâlinde bu sürenin sona erdiği tarihten ödeme tarihine kadar geçen süre için yasal FAİZ UYGULANMASINA,

G. Kararın bir örneğinin Adalet Bakanlığına GÖNDERİLMESİNE 8/3/2023 tarihinde OYBİRLİĞİYLE karar verildi.